

taler om; at her er udvist en Ødselhed, som er urimelig og i enhver Henseende ubegrundet, saa tror jeg ikke, jeg gaar det ærede Medlem for nær, naar jeg karakteriserer dette som Katedervisdom. Jeg tror, at hvis man vil gøre sig den Ulejlighed at gennemgaa de Forslag til Anbringelse af Militærstyrker, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, vil man meget hurtigt komme til det Resultat, at de ikke var forenelige med de praktiske Hensyn, som maatte være bestemmende i saa Henseende. Og naar det ærede Medlem blandt andet ogsaa havde Kig paa Lejrene oppe i Nordsjælland, Høvelte- og Sandholm-Lejrene, og mente, at der kunde indvindes Værdier for Statskassen ved at frigøre dem for Militæret, saa vil jeg dog minde det ærede Medlem om, at Lejren ved Hald ikke har vist sig at være noget særlig værdifuldt Aktiv for Statskassen, og det samme gælder i høj Grad Horserød-Lejren; som man nu skal til at rive ned, fordi man ikke kan finde en passende Anvendelse for den. Er det saa dog ikke mere hensigtsmæssigt at bruge disse Lejre efter deres Bestemmelse, til Anbringelse af det Mandskab, der skal uddannes, her, hvor de anbringes i Forhold, der saavel sanitært som militært er meget tilfredsstillende? Det er sund og god Økonomi og har intet med Ødselhed at gøre.

Derimod er der en ganske anderledes Higen mod Ødselhed, naar man ser den Liste, de ærede Medlemmer af Udvalgets Mindretal har stillet op. Jeg har aldrig læst „Greven af Monte Christo“, men jeg har hørt, at det skal være tilfredsstillende at læse den Roman, fordi der stadig opereres med store Tal og Rigdomme, og jeg kunde tænke mig, at det er en noget lignende Følelse, der har foresvævet de ærede Medlemmer, naar de har skrevet disse Tal. De bruger derom det forsigtige Udtryk, at disse Værdier „frigøres“. Det er et ganske ejendommeligt Udtryk. Hvor gaar de hen? Gaar det ikke med dem ligesom med en Ballon, der frigøres: den gaar op i den blaa Luft? En saadan Værdi som Kronborg, 4 Mill. Kr., der frigøres, bliver den paa noget Punkt til Indtægt for Statskassen, eller hvad betyder dette, at den frigøres, selv om man kun regner med det halve? Jeg kunde godt lide at faa dette Ord „frigjort“, der saa ofte herhjemme er misbrugt paa andre Maader, og som nu her synes at skulle misbruges paa en ny Maade, defineret lidt nærmere.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch talte om Materiellet og sagde, at det vilde være foretaldet paa det Tidspunkt, hvor der vilde

kunne blive Tale om at bruge det. Hvorfra ved nu det ærede Medlem, paa hvilket Tidspunkt der vil kunne blive Tale om at bruge det? Vi har før set, at det ærede Medlems Profetier med Hensyn til Udviklingen ude i Verden ikke har været saadan videre vellykkede, og derfor maa det ærede Medlem tilgive os, at vi ikke med nogen videre Tilid lytter til Forsikringer af denne Art. Men ved det ærede Medlem noget positivt om, paa hvilket Tidspunkt der vil kunne blive Tale om at bruge dette Materiel, antager jeg, at vi alle med Glæde vil modtage disse Oplysninger, og saa er det ogsaa muligt, at man derefter vil kunne indrette Materielanskaffelsen.

P. Munch: Med Hensyn til det noget omdisputerede Spørgsmaal, hvor længe Udvalget har ventet paa Oplysninger, og hvor lang Tid Mindretallet har forsinket denne Sag ved at spørge, kan jeg gøre opmærksom paa, at i den Skrivelse, hvormed Ministeriet svarer Udvalget, siges som Indledning: „I Skrivelse af 1. December 1922 har det ærede Udvalg i otte Punkter . . . udbedt sig Oplysninger“. Dette er besvaret den 14. December, saa det giver de 14 Dage, forudsat, at Ministeriets Datoer er rigtige, og det har jeg indtil videre ingen Grund til at betvivle, selv om jeg ikke selv er i Stand til at huske, hvilken Dag Forespørgselen blev afsendt, og hvilken Dag vi modtog Svaret. Ikke heller behøvede Ministeriet paa nogen Maade at anvende længere Tid til at tilvejebringe disse Oplysninger. Den højtærede Forsvarsminister synes at tro, at for at skaffe Besked om, hvorledes Indkvarteringen var i 1913—14 i de forskellige Garnisonsbyer, var det nødvendigt at komme ud alle Steder i Landet, som han sagde. Nej, man behøvede virkelig ikke noget som helst andet end at tage en af Hærens Haandbøger og se, hvilke Afdelinger der laa i de forskellige Byer; hvilke Styrker der findes i disse Afdelinger, kendte man jo fra Hærloven, saa det kunde gøres op paa nogle Timer i Ministeriet, hvis man vilde gøre det saaledes.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel spurgte, om jeg vidste, hvornaar der kunde blive Tale om at bruge noget af det Materiel, hvis Anskaffelse her foreslaas. Jeg burde maaske, da jeg nævnte, hvornaar der kan blive Tale derom, have indskudt en Sætning, som jeg ved tidligere Lejligheder, tror jeg, har taget med, nemlig dette: efter den højtærede Statsministers Mening. Thi den Aften, da den højtærede Statsminister i den mest bønfuldende Tone, jeg længe har hørt